

pane doktore!“ A muž mně podával masitou, měkkou ruku. Potřásl jsem, člověk musí umět se sousedy vyjít, vždyť jsou zde beztoho tak hodní lidé! Muž je zavalitý, krevnatého obličej, modrých, vodnatých očí, jako by plavaly ve slzách. Opět tak upřímné oči! Ale takováhle upřímnost vodnatých očí bývá také od chlastu — jsem znalec lidí —. A svrchní pysk má tlustý, každý piják má svrchní pysk tlustý.

„Hrajete šístku?“

Rád bych řekl, že teď studuju, teď že nehraju praničeho, ale — nač hned kazit sousedstvo. „Kterýpak Čech by neznal šístky!“ povídám se zdvořilým úsměvem.

„To je dobře, uděláme si den.“ (Hotový germanism, myslím, „udělat si den“; náš český jazyk se po městech ukrutně kazí! Budu v rozmluvách nenápadně se snažit, abych jim chyby opravoval.) „My umělci máme učené lidi rádi. Člověk se od nich něčemu naučí.“

Ti toho chytanou ode mne! Cítím však, že teď zas já musím pronést něco lichotivého. Kdopak je ale ten muž? Umělec — vodnaté oči, krevnatá tvář, masitá ruka — vsázím se, že má na koncích prstů mozoly, nevidím tam, ale on *musí* mít na koncích prstů mozoly, hraje kontrabas — jsem znalec lidí. — „No, vy co hudebník zajisté nemáte nikdy dlouhé chvíle,“ povídám.

„Paní konduktorko, slyšela jste?“ rozchechtal se muž tak, že rameno šlo o veřej nahoru dolů, jako když se nosorožec o kládu tře. „Já takový bláznivý muzikant jako ten —,“ ukázal přitom palcem přes rameno na prostřední dvéře chodby a smích jeho přešel v silný, harašivý kašel.

„Pan Augusta je malíř,“ mínila konduktorka.

Teď přiběhl z pozadí chodby kluk as osmiletý, vylákán z bytu nejspíš tím smíchem a kašlem. Opřel se o malíře a hleděl na mne.

„To je váš syn, pane Augusto?“ pravím poněkud v rozpacích.

„Můj Pepík. Bydlíme tamhle v pravém dvorském křídle, jako vy zde v levém, budem si vidět zrovna do oken.“

„Kdopak je to?“ ptal se Pepík a ukázal prstem na mne. Miluju prostou, bezohlednou řeč dětskou.

„To je pan doktor Krumlovský, nezdvořáku.“

„A ten tady bude zůstat?“

„Poslouchej, Pepíčku, chceš krejcar?“ a hladím kluka po světlých kadeřích.

Kluk natáh mlčky ruku.

Myslím, že jsem učinil na všechny dojem dobrý.

*

Byl to perný den! Stěhování a rovnání a přendávání, že šla hlava kolem. Nestěhoval jsem se ještě často a stěhování je mně nemilé; jsou prý lidé, kteří mají docela zálibu v něm, — zvláštní choroba, musí to být lidé povahy nestálé. Ale upřít se nedá, že i ve stěhování je poesie. Když starý byt začne se prázdnit a pustnout, zmocní se nás náhle jakás lítostná tesknota, je nám, jako bychom opouštěli ochranný přístav a vydávali se na zvratké vlny. A nový byt se dívá na nás cize, nevypravuje nám ničeho, je chladný. Bylo mně, jako bych co malé dítě v nenavýklé místnosti chytati se měl matčiny sukně a volat: „Bojím!“ Ale zítra ráno vstanu a zajisté už řeknu: „Dobře se to spí.“ — Kolikpak máme už hodin? Půl jedenácté. — A po domě už ticho jako v studni. To je dobrý obraz: jako v studni, mnohem lepší než „jako v kostele“, alespoň ne tak otřelý.

Moc jsem se nasmál konduktorce. Všemmu se divila, všechno ohmatávala, prohlížela; taková naivní zvědavost neuráží. Pomáhala pilně, ihned sestavovala a stlala